

Bart Da-Mooy

Moord met een masker

Bart Da-Mooy

Moord met een masker

Rick Jacobs

Eerste druk 2025 © Rick Jacobs

Coverafbeelding:
Rick Jacobs

ISBN: 9789403795393

Uitgeverij Mijnbestseller

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Toelichting: het personage Veronique, zij is afkomstig uit Frankrijk, zij heeft de gewoonte om de letter *H* aan het begin van een naam niet uit te spreken, zoals bij *Hebbeding* en *Harry*. Dit is dus geen fout! U leest in dit geval *Ebbeding* en *Arry*. Verder spreekt Veronique gewoon Nederlands, maar soms gebruikt ze nog een woordje Frans ertussendoor.

1

Het is zondagavond. Na een bezoek aan een nieuw geopend restaurant, zijn Bart en Veronique nu onderweg naar huis.

‘Ik heb lekker gegeten,’ zegt Bart.

‘*Oui*, ik ook,’ zegt Veronique van achter het stuur van haar auto. Opeens komt er een busje met gedoofde lichten, uit een zijweg gereden die hun rakelings passeert.

‘*Idiot!*’ roept Veronique geschrokken.

‘Zeg dat wel maar waar komt dat busje opeens vandaan?’

‘Daar uit die zijweg.’

‘Dan moet hij daar uit dat natuurgebied zijn gekomen.’

‘Dat denk ik ook.’

‘Hebben ze daar niet een paar maanden geleden toen geen drugsafval gevonden?’

‘*Oui*, volgens mij wel.’ Voor Bart het in de gaten heeft rijden ze het bewuste zijweggetje in.

‘Wil jij daar gaan kijken?’

‘*Oui*, vind je dat vreemd?’

‘Nee..., het was op zich best verdacht hoe dat busje ons opeens passeerde.’

‘Dat vind ik dus ook.’ Nadat Veronique haar auto opzij van het zandpad heeft geparkeerd, stapt Bart uit en kijkt om zich heen. Maar omdat het al avond is, besluit hij om een zaklamp uit de kofferbak te pakken. Rustig schijnt hij met zijn lamp de omgeving af.

‘Ik zie niets vreemds.’ En hij gaat langzaam richting het ven om daar ook een kijkje te nemen.

‘En ook hier zie ik niets vreemds,’ zegt Bart, terwijl hij met zijn lamp over het water schijnt.

‘Stop!’ roept Veronique opeens.

‘Zie jij iets?’

'*Oui*, volgens mij zie ik daar iemand tegen een boom zitten!'

'Ja, je hebt gelijk daar zit iemand..., het lijkt wel of die persoon een groen gezicht heeft,' zegt Bart, terwijl hij er naartoe loopt.

'Het is een mens met een gezicht van een kikker,' zegt Veronique.

'Daar lijkt het zo te zien inderdaad op, maar volgens mij is het een vrouw met een masker van een kikker voor haar gezicht.' Vervolgens gaat Bart op zijn hurken zitten en pakt voorzichtig haar pols vast.

'Precies wat ik al dacht.' En hij haalt zijn telefoon tevoorschijn.

'Is ze dood?'

'Ja, ze is dood! Als jij Harry wilt bellen, vraag hem: of hij Robbert ook onze kant op kan sturen.' Harry is computeranalist en is tevens verantwoordelijk voor de communicatie binnen het team.

'Dan bel ik Hebbedingk.' Procureur-generaal Hebbedingk is verantwoordelijk voor het team, waar Bart de leiding over heeft. Na een paar minuten bergt Bart zijn telefoon op, daarna kijkt hij Veronique aan.

'Arry stuurt iedereen onze kant op.'

'Fijn, laten wij naar de auto terug gaan en daar op hun wachten.'

'Blijven wij niet hier?'

'Nee, wij gaan terug naar de auto, want volgens mij hebben wij hier al genoeg sporen vernietigd!'

'Dat komt omdat het hier ook hartstikke donker is!'

'Dat is het ook, ik heb ook niet voor niets een lamp gepakt.'

Wanneer Bart en Veronique bij de auto terug zijn, haalt Bart zijn telefoon tevoorschijn.

'Wie ga jij bellen?'

'Harry!'

Op het moment dat Bart het gesprek met Harry beëindigd, komt Robbert in zijn land Rover het zandpad opgereden. Hij parkeert zijn auto achter die van Veronique.

'Jij bent ook vlug hier,' zegt Bart, op het moment dat Robbert uit zijn auto stapt.

'Zover is dit nu ook weer niet vanaf waar ik woon,' zegt Robbert. 'Maar hoe komen jullie hier eigenlijk terecht?'

‘Wij waren onderweg naar huis, wij hebben gegeten in dat nieuwe restaurant dat hier in de buurt, pas zijn deuren heeft geopend.’

‘O ja, hoe was het?’

‘Prima restaurant, wij hebben lekker gegeten en het personeel is zeer correct en vriendelijk.’

‘Het is dus een aanrader?’

‘Jazeker...!’

‘Maar hoe komen jullie nu hier terecht?’

‘Wij waren onderweg naar huis toen er opeens een busje hier uit dit weggetje kwam rijden.’

‘*Oui*, het heeft niet veel gescheeld of hij was tegen ons aangereden.’

‘Ik begreep al zoiets van Harry, had hij ook geen licht aan?’

‘Nee, daardoor zagen wij hem ook niet.’

‘Dat begrijp ik, wie verwacht ook dat hier opeens een busje uit komt rijden..., maar waar is het lichaam dat jullie gevonden hebben?’

‘Kom maar mee, maar als ik jouw was zou ik eerst een zaklamp uit je auto halen, of wil je wachten tot het licht wordt?’

‘Nee, ik haal mijn lamp even en dan loop ik met je mee.’

‘Als jullie het goed vinden blijf ik hier op de rest wachten,’ zegt Veronique.

‘Prima,’ zegt Bart. Nadat Robbert zijn lamp uit zijn auto heeft gehaald, gaan ze beiden richting de plek waar de vrouw tegen de boom zit. Op een paar meter van de plek vandaan blijven ze staan.

‘Het heeft best iets macabers,’ zegt Robbert, terwijl hij met zijn lamp op het lichaam schijnt.

‘Daar heb jij gelijk in, ik moest ook even twee keer kijken, tot ik begreep wat ik zag.’

‘Dat geloof ik graag..., maar zou het kunnen zijn dat zij soms van een feestje komt?’

‘Op zondag...? Het is mogelijk,’ zegt Bart met enige twijfel in zijn stem.

‘Of denk jij dat iemand dat masker later voor haar gezicht heeft gedaan?’

‘Als grap?’

‘Dat is toch ook mogelijk?’

‘Het is mogelijk..., maar laten we nu maar terug gaan.’

‘Dat is goed..., maar volgens mij probeert iemand met de manier waarop zij daar zo zit, iets duidelijk te maken.’

‘Dat idee heb ik dus ook,’ zegt Bart zachtjes. ‘Ik begrijp alleen dat masker nog niet.’

Op dat moment komt het busje van het forensisch opsporingsdienst het terrein opgereden. Een minuut later komt Kees de Greef, die de leiding heeft over het forensisch team, naar Bart. Om vervolgens samen richting de plek te gaan waar het lichaam zit. Nadat Bart de situatie met Kees besproken heeft, gaat Bart terug naar Veronique die op hem wacht.

‘Waar is Robbert?’

‘Hij staat daar met Tom te praten,’ zegt Veronique. Tom de Brink is arts en maakt deel uit van het team.

‘Ik zie het.’ Ondertussen worden er een aantal statieven met lampen geplaatst, waardoor het binnen de korts mogelijke tijd de omgeving wordt verlicht. Bart kijkt van een afstandje naar Tom die gehurkt naast het lichaam zit.

‘Hoe zit het eigenlijk met dat busje dat jullie zagen rijden?’ vraagt Robbert die weer naast Bart is komen staan.

‘Ik weet alleen dat die grijs van kleur is.’

‘En het kenteken?’

‘Die hebben we niet kunnen zien,’ zegt Veronique.

‘Nee, het ging opeens zo vlug.’

‘*Oui*, ik ben al blij dat hij niet tegen ons is aangereden, want het scheelde niet veel.’

‘Het is totaal een vreemde situatie,’ zegt Bart. Op dat moment komt Kees hun kant op.

‘En hebben jullie al iets gevonden?’ vraagt Robbert.

‘Jazeker, alleen veel is het nog niet maar we hebben vlak bij het lichaam, verse bandensporen gevonden. Deze kunnen inderdaad afkomstig van een busje zijn.’

‘Jullie hebben toevallig ook geen papieren bij haar gevonden?’ vraagt Bart.

‘Nee, Tom en ik hebben helemaal niets bij haar gevonden, maar we zoeken nu de omgeving af in de hoop dat wij iets vinden. Daarna gaan wij ook nog met een schepnet door het water.’ Terwijl Kees terug gaat naar de plek waar het lichaam tegen de boom zit. Komt Tom hun kant op.

‘Hallo Tom, kun jij ons al iets vertellen?’ vraagt Bart, terwijl Tom zijn dokters tas naast zich op de grond zet.

‘Jazeker, zoals het er nu uit ziet is zij gewurgd!’

‘Gewurgd,’ herhaalt Robbert.

‘Ja, zo ongeveer een uur tot anderhalf uur geleden.’

‘Wat kun je ons nog meer vertellen?’

‘Dat ze begin twintig is.’

‘Hoe oud zij is konden wij niet zien door dat masker voor haar gezicht.’

‘Kun je mij vertellen: of zij dat masker al ophad voor zij werd gewurgd?’ vraagt Bart.

‘Nee, volgens mij heeft zij dat masker pas na haar dood op gekregen, maar na een testje weet ik dat zeker.’

‘Weet jij of dit de plek is waar zij gewurgd is?’ vraagt Robbert.

‘Waar zij gewurgd is weet ik niet maar hier in ieder geval niet,’ zegt Tom. Vervolgens pakt hij zijn tas op. ‘Mijn werk zit erop...! Ik wens jullie een fijne avond.’

‘Gewurgd en daarna hier achtergelaten,’ zegt Robbert.

‘Ja, maar waarom uitgerekend hier,’ zegt Bart zachtjes. Op dat moment begint zijn telefoon herrie te maken.

Na een kort gesprek met Harry bergt Bart zijn telefoon weer op.

‘Was dat Arry?’

‘Ja, het busje is niet meer gezien!’

Het is maandag. Bart en Veronique zijn samen in de kamer van Hebbedingk. Bart heeft hem zo goed mogelijk bijgepraat en zover alles verteld.

‘Jullie hebben verder niets gezien?’ vraagt Hebbedingk, terwijl hij Bart nadenkend aankijkt.

‘Nee, behalve dat de kleur van het busje grijs is,’ zegt Veronique.

‘Dat is niet veel.’

‘Dat weet ik, wij hebben totaal niets in handen, wij weten niet eens wie zij is of waar zij vandaan komt. Wij weten nu wel dat zij begin twintig moet zijn.’

‘En dat masker dat zij ophad?’

‘Volgens Harry, is het een eenvoudig masker die je voor een paar euro in elke feestwinkel kunt kopen.’

‘Dat schiet ook lekker op.’

‘Het enige wat ons nu nog verder kan helpen, is dat iemand haar als vermist opgeeft.’

‘Het is immers maandag en de kans bestaat dat zij ergens wordt gemist, is het niet op haar werk dan wel ergens anders.’

‘Daar houden wij ook rekening mee, maar dat kan nog wel een paar uur tot een dag gaan duren. Daarbij wacht de politie vierentwintig uur met het opnemen van een vermissing.’

‘Dat is waar.’

‘Daarom heeft Harry een verzoek de deur uitgedaan naar alle politiebureaus in de omgeving, om iedere vermissing direct op te nemen.’

‘Dan maar hopen dat ze daar ook gehoor aangeven,’ zegt Hebbedingk nadenkend.

‘Meer kunnen we nu niet doen,’ zegt Veronique.

‘Dat begrijp ik.’ Ondertussen staan Bart en Veronique op en gaan richting de deur.

‘Bart..., als je wilt mag je deze zaak ook aan de politie overdragen,’ zegt Hebbedingk, terwijl hij Bart afwachtend aankijkt.

‘Als zij niet dat masker voor haar gezicht had toen wij haar vonden, had ik daar geen moeite mee gehad. Maar nu wil ik weten: waarom zij dat masker voor haar gezicht had.’

‘Misschien kwam zij van een feestje af.’

‘Zoiets dacht Robbert ook..., maar ik ben daar niet van overtuigd. De manier hoe zij daar zat met dat masker voor haar gezicht, volgens mij zit daar meer achter.’

Bart gaat zijn kamer binnen en kijkt naar Robbert die achter zijn bureau zit.

‘Je weet dat wij begin van de middag een afspraak met commissaris de Laat hebben,’ zegt Robbert.

‘Ik was het niet vergeten.’

‘Oké..., Kees heeft zojuist dit rapport bij me afgegeven, de foto’s die gisteravond zijn gemaakt zitten er ook bij.’

‘Fijn, heb jij de foto’s al bekeken?’

‘Nog niet, daar heb ik mee gewacht tot jij terug bent, maar ik heb ondertussen wel het rapport al doorgelezen.’

‘Stond daar nog iets in wat ik nog niet weet?’

‘Nee, volgens mij niet.’

‘Ik was daar al bang voor,’ zegt Bart, terwijl hij het mapje opent met de foto’s erin. ‘Is het je ook opgevallen op de manier hoe zij daar tegen die boom zat?’

‘Jazeker, het leek alsof zij daar zat uitrusten... De persoon die haar daar heeft achtergelaten, heeft duidelijk de tijd genomen om haar in die houding neer te zetten.’

‘Waarschijnlijk heeft hij daarna dat masker voor haar gezicht gedaan.’

‘Wat ik ook al niet begrijp..., maar waarom uitgerekend een masker van een kikker voor haar gezicht?’

‘Dat is nu een goede vraag waar ik helemaal geen antwoord op heb,’ zegt Bart, terwijl hij de foto’s één voor één naast elkaar op zijn bureau legt.

‘Misschien kwam zij van een feestje af..., of is het toch als een grap bedoelt?’

‘Ik denk dat het masker niet zomaar voor haar gezicht is geplaatst... Volgens mij moest zij met dat masker voor haar gezicht worden gevonden...’

‘Ik vond het best macaber toen ik haar zo zag zitten met dat masker op,’ zegt Robbert, terwijl hij naast Bart gaat staan en ook naar de foto’s kijkt.

‘Als ik nu zo naar die foto’s kijk, krijg ik er opeens een slecht gevoel over.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik weet het niet...,’ zegt Bart zachtjes. ‘Maar ik kan je nu wel zeggen: dat zij veel te koud gekleed was voor de tijd van het jaar.’

‘Sportschoenen, zwarte jeans en een blouse geen jas dat is voor de maand april, nog best fris en zeker voor de avond...! Misschien dat haar jas en tas nog in dat busje lagen toen die persoon daar weg reedt.’

‘Daar heb ik ook al aan gedacht maar daar hebben we nu niets aan.’ Op dat moment komt Harry binnen.

‘Tom heeft zojuist gebeld, de sectie is pas tegen einde van de middag, want het schijnt nogal druk te zijn.’

‘Niets aan te doen.’

‘Dat betekent dat jullie morgenochtend pas zijn rapport krijgen.’

‘Dat begrijp ik.’ Opeens begint de telefoon aan de riem van Harry te trillen. Waarop Harry de kamer verlaat, om en paar seconde later weer terug te komen.

‘Het is commissaris de Laat, hij vraagt: of de afspraak van vanmiddag, naar morgenmiddag drie uur kan worden verplaatst?’

‘Dat is prima,’ zegt Bart, terwijl hij naar Robbert kijkt.

‘Ja prima,’ zegt ook Robbert.

‘Het is in orde u ziet ze morgen..., u ook een fijne dag.’ En Harry verlaat weer de kamer. Bart stopt de foto’s terug in de map en kijkt vervolgens naar Robbert.

‘Ik wil nog een keer op die plek gaan kijken.’

‘Verwacht je daar nog iets aan te treffen?’

‘Dat verwacht ik niet maar nu het licht is, wil ik daar gewoon even rond kijken.’

‘Oké.’

‘Ik ben overtuigd dat die persoon die plek niet zomaar heeft uitgekozen.’

‘Je denkt dat die plek voor die persoon een betekenis heeft?’

‘Dat denk ik wel!’

Robbert heeft zijn auto ongeveer op dezelfde plek geparkeerd, waar Veronique gisteravond haar Peugeot had neergezet.

‘Wist jij dat je hier helemaal niet met de auto mag komen,’ zegt Bart.

‘Nee, ik zag dat bord nu ook pas staan toen ik hier het weggetje in reed..., maar volgens mij mag niemand hier komen.’

‘Dat geldt nu even niet voor ons.’ Samen gaan ze naar de plek waar ze gisteravond het lichaam tegen de boom zagen zitten. Op de plek aangekomen kijkt Bart om zich heen. Op een naastgelegen recreatiegebied ziet Bart, een paar joggers die een aantal rek en strek oefeningen aan het maken zijn, om daarna weer verder te gaan.’

‘Het is dat daar nog een restje afzet lint is achtergebleven, anders zou je niet weten wat hier gisteravond heeft plaatsgevonden,’ zegt Robbert, terwijl hij vlug het stukje lint lostrekt en in zijn zak stopt. ‘Wat denk je hier nog te vinden?’

‘Dat weet ik niet..., maar laat mij even rustig rond kijken... Wat is er zo bijzonder aan deze plek dat ze haar hier hebben achtergelaten?’

‘Ik kan een opmerking over kikkers maken want die zullen hier wel zitten.’

‘Laat die opmerking voorlopig maar.’ Bart neemt nog even de tijd om rond te kijken tot hij Robbert aankijkt.

‘Ik heb genoeg gezien laten wij maar terug gaan.’ Bij de land Rover blijft Bart staan en kijkt nog even richting het ven.’

‘Wat is er?’ vraagt Robbert.

‘Niets...! En volgens mij is dat nu ook het probleem.’

Bart en Robbert gaan hun kamer binnen. op het moment dat Bart achter zijn bureau wil gaan zitten, komt Harry ook binnen.

‘Hebben jullie daar nog iets gevonden?’

‘Niets!’ zegt Robbert, terwijl hij het stukje afzet lint in een prullenbak gooit.

‘Behalve dat wij de nodige joggers en wandelaars hebben gezien,’ zegt Bart.

‘Dat weet ik, daar wordt veel gewandeld en hardgelopen. M’n vrouw gaat daar wekelijks samen met een aantal vriendinnen ook naartoe, om daar een stukje te lopen.’

‘Natuurlijk jij woont daar in de buurt,’ zegt Robbert.

‘Dat klopt maar ik kom daar zelden. Dat recreatiegebied is zeer in trek bij wandelaars. Het naastgelegen natuurgebied is verboden voor bezoekers en niet bedoelt om daar te recreëren.’

‘Kijk! Dat bedoel ik dus,’ zegt Bart. ‘Zij zat in een gebied waar niemand komen mag, maar zij was in zo’n houding geplaatst dat zij wel gezien moest worden.’

‘Dan moet zij wel vanaf het recreatiegebied gezien kunnen worden.’

‘Ja, je kon haar vanaf daar gemakkelijk zien zitten, zeker als zij vanochtend daar nog had gezeten,’ zegt Robbert. Op dat moment komt Claire binnen. Claire Elzenhoff, zij is een nichtje van Bart en werkzaam binnen het team. Zij werkt samen met Gerrit, zij is het nichtje van Hebbedingk.

‘Bart kun je even meekomen? Want volgens mij kent Gerrit dat meisje ergens van.’

Vervolgens gaat Bart met Claire mee naar het bureau waar Gerrit zit.

‘Klopt het dat je haar ergens van kent?’ vraagt Bart.

‘Ik weet niet wie zij is,’ zegt Gerrit, ‘maar ik heb haar wel een keer gesproken.’

‘Weet jij ook waar?’ vraagt Robbert.

‘Nee, ik probeer mij dit juist te herinneren, maar het moet zeker een half jaar geleden zijn. Volgens mij was dat in een winkel, alleen twijfel ik of zij daar werkte of juist niet.’

‘Hoe bedoel je: met werken?’

‘Het was in een winkel, maar ik weet alleen niet precies meer in welke winkel dat was.’

‘In welke situatie was jij toen je haar had gezien?’ vraagt Bart.

‘Ik was toen kleding aan het kopen..., maar ik ben toen in zoveel winkels geweest dat ik het mij nu niet meer kan herinneren, waar ik haar gezien heb.’

‘Geeft niet..., wij moeten er dan maar vanuit gaan dat iemand haar mist en dit gaat melden.’ Waarop Bart naar zijn kamer terug gaat.

Terwijl Bart een aantal mappen verplaatst komt Robbert de kamer binnen.

‘Wel jammer dat Gerrit het zich niet meer kan herinneren, waar zij haar gezien heeft.’

‘Ach, straks schiet het haar opeens weer te binnen, ik maak mij daar geen zorgen over. Vandaag of morgen weten wij wie zij is.’

‘Oké, maar wat nu..., wachten?’

‘Ja, er zit niets anders op.’ Vervolgens pakt Bart een dossier van de stapel.

Het is avond. Bart legt zijn telefoon op tafel en gaat naast Veronique op de bank zitten.

‘Was dat Tom die jou belde?’

‘Ja, hij was zo vriendelijk om mij even te bellen, morgen krijg ik zijn verslag, maar hij wilde al een paar dingetjes met me delen. Zij heeft dat masker pas nadat zij gewurgd is, voor haar gezicht gekregen.’

‘Zij was dus al dood.’

‘Ja..., maar er was nog iets opmerkelijks..., aan de achterkant van haar bovenbeen zat een papiertje van een suikervrije lolly aan haar broek geplakt.’

‘Maar wat is daar zo bijzonder aan? Dat papiertje kon daar toch al hebben gelegen, toen die persoon haar tegen die boom aan heeft gezet.’

‘Dat is het dus juist..., ik weet ondertussen dat je als bezoeker daar helemaal niet op deze plek mag komen, omdat dat stukje min of meer beschermt natuurgebied is. Je mag daar als recreant daar helemaal niet zijn. Het gedeelte waar zij zat is ook gescheiden van het naastgelegen recreatiegebied, waar je als bezoeker wel mag komen... Maar dat is nu niet belangrijk..., het gaat om dat papiertje. Volgens Tom zat dat papiertje al aan haar broek vastgeplakt voor dat ze daar werd achtergelaten.’

‘Dat papiertje is dus mogelijk afkomstig uit dat busje?’

‘Ja, waarschijnlijk wel.’